

Anskuelse, at der maa være Noget, som holder igtig mod Tilbøjelighed til at lade sig ernære paa offentlig Beføstning. Men fordi man nu kalder den Fattighjælp, der her skal ydes, Understøttelse — og det er, vel at mærke, en Understøttelse, der ikke i sit Væsen er forskjellig fra den nuværende Fattighjælp, idet den kommer tilveie gennem tvungne Bidrag fra Statens og Kommunens Side — fordi man giver Hjælpen et andet Navn, bliver Sagen dog den samme; men er det saa, da kan jeg ikke se Andet, end at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimsted) har fuldstændig Ret i, at §§ 4 og 5 ere en Omgaaen af Grundloven, hvorved man vil forhindre, at den Fattigunderstøttelse, der gives efter det foreliggende Lovforslag, faar de Følger, som Fattigunderstøttelse ellers medfører. Jeg skal meget villig erkjende, at det maaske kunde være ønskeligt at tage de gjældende Bestemmelser om Følgerne af Fattighjælp under Revision og til i visse Punkter at mildne dem. Jeg har været meget villig til at gaa med til det Forslag, der gik ud paa, at naar Folk, der have været under Fattigvæsenet, derefter i flere Aar haave ernæret sig selvstændigt og derved viist sig i Besiddelse af en moralsk Kraft og Selvstændighedsfølelse, saa skulde den tidligere modtagne Fattighjælp anses for eftergivet, og dens Følger anses som bortfaldne. Fremdeles kunde man maaske indrømme, at der toges Hensyn til, om Nogen ved Sygdom eller paa Grund af Alderdom ikke kunde ernære sig selv; ja, der kunde maaske i flere andre Henseender gjøres Noget paa det her omhandlede Omraade; men jeg tror paa den anden Side, at det er en meget farlig og betænkelig Veie at gaa, naar man først søger at faae saa Meget som muligt ind under den ny Understøttelse og for denne ophæver alle de Vaand og Indskrænkninger, der ellers følge med Hjælp af det Offentlige. Vi maa huske paa, at lige saa vist som det er, at man i Behandlingen af de Fattige skal følge humane Principer, lige saa vist er det, at man ved ilde anvendt Humanitet gjør meget mere Skade for det hele Samfund, end man gjør de Enkelte, som man hjælper, Gavn. Man maa i disse Forhold ikke blot se hen til det Gavn, der ydes ved at hjælpe, men ogsaa til de Følger, det kan have, at der aabnes en let Veie til at blive hjulpen. De sidste Følger ere absolut skadelige; ved at vække og nære den Forestilling, at man let vil kunne faae Hjælp, svækker man Selvstændighedsfølelse og Erhvervsdrift og demoraliserer derved til en vis Grad den arbejdende Befolkning; men netop i et Samfund som vort, hvor Forholdene i saa mange Henseender ere saa demokratiske, skulle vi søge vor bedste Støtte deri, at der hos den arbejdende Befolkning er en stærk Selvstændighedsfølelse, at den sætter sin Værd og Stoltthed i først og fremmest at hjælpe sig selv. Det har altid viist sig, at en vis Strengthed ved at tilstaa Understøttelse er human og til Fordel for

den arbejdende Befolkning. (N. Jensen (Marhus Amts 3die Valgkreds): Nei!). So, det har netop til alle Tider viist sig at være til Fordel, og at en ufornuftig og ødsel Understøttelse fremkalder Ledsindighed og svækker Arbeidslysten. En ganske anden Sag er det, at man indretter Fattigvæsenet saaledes, at der for Fattigbestyrelsen bliver Frihed til at behandle de Erængende paa en noget forskjellig Maade, saaledes at den svage, den gamle, den virksomme og arbejdsføre Mand, som under gæbliffelige Forhold ikke kan ernære sig selv, ikke bliver stillet sammen med Bagabonder og Drukkenbolde o. s. v. Der er Stedet for Humaniteten. Jeg skal endelig gjøre opmærksom paa, at det dog vistnok forholder sig saaledes, som det blev fremstillet af det ærede Medlem her overfor (Thorup), at der ad denne Veie vil blive lagt ulige Byrder over paa Kommunerne, og at disse ville blive tungest for de smaa Kommuner. Med mindre de Herrer ville fremtvinge Sygekassjer, Alderdoms- og Forsørgelseskasjer i Kommunerne og ville tvinge Folk til at gaa ind i dem, kan det ikke undgaa, og det allexmindst i fattige Kommuner, at det ikke vil blive muligt at faae oprettet enten Forsørgelseskasjer eller Sygekassjer, og de ville i saa Fald gennem Staten komme til at hjælpe de andre. Jeg tror, at det nævnte ærede Medlem har fuldstændig Ret, naar han siger, at dette er en daarlig Udvæjning af Fattigbyrden. Dernæst er det aldeles indlysende, at naar de Mænd, som skulle afgjøre, om Bedkommende er doven eller lastefuld, eller om han overhovedet hører ind under § 4, vide, at hvis de lade ham komme ind under det almindelige Fattigvæsen, skal Kommunen betale det Hele, men hvis de hjælpe ham paa den anden Maade, ville Trejerdebele blive betalte af Staten, saa vil man vist ikke kunne negte, at der vil være en stor Fristelse tilfiede, og at man halot uberidst vil være overmaade tilbøjelig til at komme Bedkommende til Hjælp, og at man vil være meget lidet nøiesende med de Betingelser, som her ere opstillede, saa at disse i Grunden i de fleste Tilfælde ville blive fuldstændig illusoriske. Jeg kommer nu til § 5, hvor det hedder: „Endelig kan Understøttelseskasjen o. s. v.“, men der er ikke oplyst Noget om, hvilket Forhold der er imellem §§ 3 og 4 og 5 eller om, hvorvidt den Kasse, som der her er Tale om, først er forpligtet til at hjælpe de Erængende efter § 3 og 4, og dernæst, hvis den har Raad dertil, kan hjælpe andre; thi skal den vente med at hjælpe de Andre, indtil den kan, saa kommer den vist aldrig dertil. Eller er Meningen, at den uden Hensyn til Forpligtelsen kan hjælpe efter § 5 (Afsnybelse). Ja, saaledes har jeg ogsaa opfattet det; men saa tror jeg, at alle de Gaver, som komme ind, og alle de Midler, som den faaer efter § 2, ville gaa med til Hjælpen efter § 5, og at Staten vil faae Byrden af alt det Dvrige (En Stemme: Det er ogsaa Meningen). Nu vel, det er altsaa Meningen, men